

dig Øje med dem, og straks efter Hjemkomsten kørte Vognen for Døren. Hofjægermesterinden maatte hjem til sin syge Mand, og Per blev overhovedet ikke anmodet om at blive.

Ved Afskeden omfavnede Hofjægermesterinden Inger og vilde kysse hende paa Munden; men Inger vendte mut Øret til. Hofjægermesterindens Kærtegn, som hun engang havde været saa taknemlig for, var i den sidste Tid bleven hende ligefrem imod.

Der gik nu flere Dage, hvori de to Forelskede ikke saaes. Hofjægermesterinden var bundet til Hjemmet af sin Mands Sygdom, og herved gik ogsaa Per glip af al Deltagelse i Egnens store Juleselskabelighed. Herover beklagede han sig dog kun, forsaavidt det hindrede ham i at træffe sammen med Inger. Han vidste, at hun baade for sin Skønheds Skyld og som Pastor Blombergs Datter var det fejrede Midtpunkt i Ungdommens Lag, at hun overalt var den selvskrevne Himmel-dronning eller Eventyrprinsesse i de festlige Jule-optog og gammeldags Folkedanse, om hvis Genindførelse i Menigheden han allerede om Sommeren havde hørt saa meget. Endskønt han troede at vide, at der ikke fandtes andre unge Herrer der paa Egnen end nogle halvt bondeagtige Proprietærsønner og maaske et Par grønne Studenter, følte han sig ikke ganske beroliget herved, og Tiden faldt ham dennegang saare lang paa